

Novelizace zákoníku práce.

Dochází k novelizaci zákoníku práce a předloženém 23. března k t.zv. veřejné diskuzi, ale nelze to ani při nejlepší vůli považovat za nějaký reformní počín. Změny a úpravy jsou jen nepatrné a žádná z nich nepřekračuje rámec obvyklé kosmetiky. Neviditelnost či nerozpoznatelnost některých změn je při tom velice zálučná. Jedná se zejména o změny týkající se t.zv. upevňování pracovní kázně, či zvyšování mobility pracovních sil. Předkládat k diskuzi kosmetické změny znamená znehodnocovat diskuzi jako takovou. Není třeba se tak něčeho obávat, o žádnou skutečnou diskuzi se ani jednat nemá. Zásady novelizace zákoníku práce předložily společně ÚV KSČ, Federální vlády, ÚV NF, ÚRO, ÚRD, Ústřední výbor Svazuů družstevních rolníků. Kdo tedy má ještě dále diskutovat když zmíněné instituce a organizace podle oficiálních údajů zastupují údajně všechny českosl. občany a to dokonce několikanásobně. Jak má diskuze vypadat o tom podává obrázek usnesení, přesněji nařízení ÚRO. Podle něho má diskuze probíhat přísně hierarchicky, jak jsme u komunistů zvyklí. Základní organizace ROH mají nařízeno poslat svá stanoviska Okresní odborové radě. Ta je posbírání a s vlastním stanoviskem zašle ÚRO. Tamtéž musí poslat svá rozhodnutí Česká a slovenská odborová rada, Krajské odborové rady a ústřední výbory odborových svazů. To všechno je povinné. Členové ROH svoje připomínky a návrhy poslat pouze mohou. Co se tedy nabízí je "jalová diskuze" jejíž "výsledky" bude vyhodnocovat stále jedno a totéž centrum, kterému nikdo nesmí koukat do karet. Rovnoprávným účastníkem pracovně právních vztahů se pracující tak jako tak stát nemají. A jestli budou mít chuť vážně diskutovat okamžitější výpovědní lhůtě či o delší polední přestávce je víc než pochybné. Diskuze a i ta novelizace nejsou ničím víc než novým reálně-socialistickým alibismem. Novelizace zákoníku práce se upravuje už od r.1982. Nynější zásady ovšem celé dlouhé přípravy staví na hlavu, protože původně mělo jít o další omezení mobility pracovních sil, v rámci boje proti fluktuaci. Dnes je naopak zvýšená mobilita jedním ze základních směrů nové úpravy. Sjednocení a zkrácení výpovědní lhůty pro každého pracovníka na dva měsíce, je jen jedním z projevů tohoto směru. Dalším je skryté rozšíření výpovědních důvodů z podnětu organizace. Prakticky veškeré výrobní, technické, organizační změny se mohou stát zámkou k propuštění, pro neuspokojivé pracovní výsledky. Důvodem k výpovědi podle všeho se má stát i dosažení důchodového věku, což současný zákoník práce výslovně zakazuje. Autentické zastoupení pracujících ve formě nezávislých odborů neexistuje. Takže ti budou na příště ještě víc vydáni na milost a nemilost zaměstnavateli t.j. konec konců státu. Na úkor pracujících půjdou i změny v oblasti kázně. Organizace bude mít možnost podstatně vyššího postihu pracovníka a to na delší dobu. Bude moci ukládat kárná opatření zjednodušeným způsobem, světojněji a bude moci dávat výpověď či okamžitou výpověď za porušení pracovní kázně. Obava ze zneužití proti t.zv. nepohodlným pracovníkům je na místě. Stát se v rámci nové úpravy snaží přenést část rizika z povinností vyplývající z podnikatelské činnosti na jednotlivé pracující. Postih za výrobu zmetků čeká pracovníka i tehdy, když výrobek již prošel technickou kontrolou podniku. Něco takového si nedovolil zavést ještě žádný kapitalistický stát. Stejně jako si nedovolil zavést oprávnění všech organizací provést kontrolu věcí a dokonce osobní prohlídky pracovníků při příchodu a odchodu, což je další perličkou novelizace zákoníku práce. A to jsme v socialistickém Československu. Připomínám znovu, že odborové orgány, které by měly zastupovat zájmy pracujících, jsou spolunavrhovatelem tohoto návrhu. Navrhují tedy rozšíření metod policejního státu proti samotnému členstvu až do samotných podniků. V 6. hlavě zásad novelizace zákoníku práce se mluví o pracovní době, člověk by čekal, že tady narazí na nějakou tu zásadní změnu, které by celé to divadlo ospravedlnilo. Chyba lávky, zkrátí se jen pracovní doba u osob mladších 16 let na 33 hod. týdně. A prodlouží se polední přestávka z patnácti na třicet minut. Kvůli tomu jistě nebylo třeba vyhlašovat celostátní diskuzi. Dnes si každý dopřává takové přestávky jakou mu jeho vřdoucí toleruje. Připravované prodloužení obecné pracovní doby, které vyhlásil v rozhlase v den zveřejnění novelizace dr.Průša z Ministerstva práce a sociálních věcí se má zato do zákoníku dostat bez diskuze. Dr.Průša oznámil, že pracovní doba bude 43 hod. týdně t.j. o půl hodiny více než dosud, prý proto, že i v praxi ostatních států se vyskytují celé hodiny. To je průhledná a primitivní lež, protože právě v současné době probíhá v západní Evropě diskuze ke zkrácení pracovní doby pod

40 hod. týdně a většinou se uzakonuje stanovených 38,5 hod. Oficiální místa by tedy v rámci ohlášené diskuze měla odpovědět na otázku, jak to bude ve skutečnosti s pracovní dobou? Důkladná analýza navrhované novelizace zákoníku práce, přesahuje samozřejmě rámec rozhlasového komentáře. Celkově lze říci, že nová úprava má zvýšit možnosti státu v manipulaci s pracovními silami. Je to jen logický důsledek jeho tradičních přístupů k řešení hospodářských problémů. Místo k vytvoření podmínek které by samovolně vedly k přizpůsobení struktury zaměstnanosti v podmínkách moderního hospodářství, se vytvářejí předpoklady k násilné manipulaci. Že to nakonec ke skutečně žadoucím přesunům a k ekonomicky odůvodněné změně struktury národního hospodářství nepovede můžeme předpovědět už dnes. Karel Kühnel, Svobodná Evropa.

Surový zásah policie v Bratislavě.

S každou tisícovkou podpisů, které přibývaly na listech petice moravských katolíků se nervozita režimu zvyšovala. Speciálně začátkem února, kdy počet signatářů dosáhl čtvrt milionu. Režim si začal uvědomovat, že mu akce začíná přerůstat přes hlavu. A že tentokrát jde o víc než jen o protest malé skupiny obyvatelstva. Nikdy ani ve sně by komunistické dogmatiky napadlo, že po 40 letech tvrdého náboženského útlaku, soustředěné ateistické indoktrinace, je vůbec možné uskutečnit v Československu podpisovou akci takového rozsahu. A tak se rozběhla speciálně na Slovensku propagandistická mašinerie, a to na plné obrátky. Od útoku na kardinála Tomáška, který vyslovil petici plnou podporu slovy že "strach a zbabělost nejsou důstojné křesťana", si speciálně slovenský tisk vzal na mušku věřící a to především ty, kteří své přesvědčení vyslovovali nahlas. Stačí vzpomenout seriál článků v "Pravdě". Ochotný autor při tom neváhal sáhnout do nejspínavější zásuvky. Slovník argumentace, které si zvolil připomínaly období nejhorších 50-tých let. Dostalo se mu však jednoznačné odpovědi věřících. Lidé se řídili heslem: být křesťanem neznamená zúčastnit se jen nedělních bohoslužeb, ale vést křesťanský život i mimo kostel.

Jednomu z požadavků petice již režim vyhověl. Najednou má přístup do rozhlasu a televize i církev. Třeba se jen ptát, zda jsou to její nejpopulárnější představitelé. Veřejní činitelé se neustále odvolávají na veřejné výroky a postoje ordinářů. Jenže kterému z nich bylo umožněno zaujmout stanovisko na veřejnosti. Mají snad věřící považovat za takového kanovníka a tiskového tajemníka "Pacem in terris" Štefana Zareckého. Už v 50-tých letech se vyznačoval svým výrazným prorežimním postojem. Po dlouhé odmlce se nyní opět oprášili v domnění, že by jim mohl zase posloužit. Naproti tomu kardinálovi Tomáškovu, biskupům Ferjancovi, Pástorovi či trnavskému ordinářovi Sokolovi se nyní nedostalo možnosti vystoupit v domácích hromadných shromážděních prostředcích. Pokrytectví režimu a jeho věrných se okatě projevilo i nyní. Před časem při zákroku západoněmecké policie v Brockdorfu či na startovací dráze Západ letiště ve Frankfurtu nad Mohanem se československé media ostře rozepisovaly o brutálních zákrocích policie. Unikla jim snad skutečnost, že zásahy vyprovokovaly maskované skupiny výtržníků a že nešlo o demonstraci svého postoje, ale jen o vyvolání srážky s policií. V této souvislosti se mnoho hovořilo o neúměrnosti nasazení mnohých prostředků. Nasazením pohotovostního pluku v Bratislavě, pohotovostí požárníků, vodními děly, čisticími vozy se režim v Bratislavě vyprovokoval sám. A co tvrdé zákroky, proti akreditovaným zahraničním novinářům?

Demonstrace otevřela nové pole aktivity věřících a spolu s podpisovou akcí ukázala věřícím jejich sílu a zvýšila jejich sebevědomí. Katolíci jako jedna z nejpočetnějších skupin obyvatelstva jsou schopni a ochotní se postavit i za požadavky jiných skupin, když jsou v souladu se zásadami etiky. Otevírá se tu nová perspektiva účinnější sebeobranu obyvatelstva s každou nesprávností. Bratislavská manifestace našla vřelou odezvu v Čechách a na Moravě. Skupina katolíků z Olomouce projevila svoji solidaritu půstem a pražští katolíci též poslali do Bratislavy výraz své solidarity. Z Moravy přišli dokonce i skupiny věřících. Jsou to důležité projevy součinnosti českého a slovenského národa. Křesťanství tu působí jako jednotící síla. Jeden z nejvýznamnějších theologů současnosti Dr. Josef Zvěřina také poukázal na tento fakt, když mimo jiné poukázal na vnitřní souvislost mezi vigilií 6. března v Praze a bratislavskou manifestací. ~~xxx~~Desetiletí duchovní obnovy v rámci které byla pražská pouť prvním aktem se skončí oslavou milenia sv. Vojtěcha, který působil i na Slovensku. Dr. Zvěřina dále zdůraznil: Rány zasazované v různé míře nám i Slovákům nás přirozeně spojují. Před tím nás spojovala modlitba, nyní nás spojuje utrpení a násilí. Až se budou psát dějiny tak pisatel asi napíše že církevní politika byla 25. března na hlavu poražená v Bratislavě a předtím v menší bitvě prohrála i v Praze. Karel Frocházka, Svobodná Evropa. Krácano.